

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1553. usque ad annum 1557

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 9011857X

§. 88. Julii III. Papæ obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66565)

gina assiduis angebatur curis, quamvis Sæcul. XVI. A.C 1555.
 Gardinerus hanc timoratæ mentis agi-
 tationem sedare pro viribus niteretur,
 Reginæ exponens, quod hæc Pontifi-
 cis Constitutio non nisi Germanos con-
 cerneret, nec ullatenus ad Anglos ex-
 tendi posset, donec ibidem acceptata
 esset. Nihilominus Regina immota suo
 institit proposito, suisque Ministris præ-
 cepit, ut Polum Cardinalem accerse-
 rent, cui animi sui sententiam expone-
 ret, atque ejusmodi bonorum, quæ
 adhucdum Angliæ Regnum usurparet,
 indicem tradere posset. Verum hujus
 consilii executionem Julii Pontificis
 obitus præpediebat.

§. LXXXVIII.

Julii III. Papæ obitus.

Julius Pontifex die Sabbati vigesima
 tertia Martii in Vaticano Palatio suo
 Anno Christi millesimo quingentesimo
 quinquagesimo quinto obiit, postquam
 sexagesimum septimum ætatis annum
 unacum sex Mensibus, ac quatuorde-
 cim diebus expleffet, ac per quinque
 annos, unum Menses, & dies quatuor-
 decim D. Petri Cathedram rexisset. Porro
 cum Medici, ut Pontifex ad sublevan-
 dos acutissimos Podagræ dolores con-
 suetam vivendi normam mutaret, eidem
 improvido prorsus consilio suaderent,
 febril. 26.

*Ciacon. in
 vitit Pont.
 tom. 3.
 p. 146. Et
 754.
 Spond. hoc
 ann. n. 4.
 Raynald.
 hoc ann.
 num. 12.
 Pallav. l. 13.
 c. 10. n. 7.
 Et 8.
 Panvin. in
 vit Jul. III.
 Sleidan.
 l. 26.*

Sæcul. XVI. febr̄i correptus præcipiti gressu ad extremum vitæ suæ diem properabat. Referunt nonnulli, quod Julius cum Camertiensem urbem fratri suo Balduino cedere adactus esset, Cardinalibus assentiri renuentibus, morbum simulaverit, ne publicum Purpuratorum Senatū habere cogeretur, atque ut rei fidem magis faceret, reipsa solitam vivendi rationem immutaverit, exinde autem morbum contraxerit, eoque confectus obierit: Ceterum ea, quibus Pontificatus sui splendorem nonnihil obscurasse videtur, præcipue tria erant, I. infausta Parmensis expeditio, II. Synodi Tridentinæ dissolutio, & III. Passaviensis transactio. Addit quoque Panvinius, quod, cum esset adhuc Cardinalis, tanta morum gravitate sese in omnibus negotiis gesserit, ut Cardinales nonnisi ægre illum ad supremum Ecclesiæ apicem eveherent: in Pontificem electus mutata vitæ ratione *hilaritati, ac genio suo indulserit.* (*)
Verum

(*) A quonam Julius Papa ad expeditionem Parmensem fuerit incitatus, ex ipso hujus Historiæ relatione patet; quod vero Pontifex Passaviensis concordiæ nec Auctor, nec fautor, nec approbator extiterit, omnibus notum est: hunc autem Papam Tridentinam Synodum

(*) Verum huic Panvini judicio alii ^{Sæcul. XVI.} vel maxime adversantur, qui testan- ^{A.C. 1555.} tur, quod tanquam Cardinalis voluptatis studiosus, parumque publicis negotiis intentus fuerit: ex adverso autem obtento Pontificatu eo majori moderatione, modestia, ac sedula regiminis cura eminuerit, unde Carolus V. Imperator dicere solitus erat, quod in suo præfagio circa duos Pontifices deceptus fuerit, eo quod Clementem VII. Pontificem fore pacis studiosum, firmum, ac constantem prædixisset, eum vero inquietum, turbidi, ac mutabilis ingenii Virum fuisset expertus, ex adverso autem Julium III. neglecta rerum cura voluptatibus inhiaturum crediderit, nunquam tamen Pontificem magis industrium, nullique alteri, quam rerum gerendarum voluptati intentum viderit. Porro summus hic Pontifex in quodam

K 5 tumu-

nodum dissolvissse omnino falsum est, potius ipse hoc Concilium a Paulo III. Bononiam translatum rursus Tridenti instaurandum indixit, & continuavit, licet illud ob Prælatorum discessum, ac bella civilia ad tempus interrumpere fuerit coactus: unde sui Pontificatus splendor necquaquam fuit obfuscatus.

(*) Hoc Panvini judicium ab Odorico Raynaldo l. c. refellitur.

Sæcul. XVI. tumulto inter Pii II, & Pii III. sepulchra
 A C 1555. in Vaticana Ecclesia conditus fuit. (*)

§. LXXXIX.

*Cardinalis Moronus Romam
 reversus.*

Pallav. l. 13. c. 10. n. 7. Interea Cardinalis Moronus nuper ad
 Augustana Imperii comitia tanquam
 Legatus in Germaniam decretus octavo
 post adventum suum die summi Ponti-
 ficis obitum compererat, mox autem
 accepto nuntio die ultima Martii una-
 cum Cardinale Truchsesio Augustano
 Episcopo urbe excessit, Romam peti-
 turus, ut novi Pontificis electioni in-
 teresset: Verum tardius adventans
 jamjam Marcellum Cervinum, post-
 quam Sacra Sedes nonnisi septendecim
 diebus vacasset, ad summi Pontifica-
 tus honores evectum intellexerat.

§. XC.

(**) Dignissimo huic Pontifici idem Pan-
 vinus sequens attribuit elogium: *Certe sunt
 pauci, qui in Romana Curia diuturnius, ju-
 stius, fidelius, & laboriosius per tot annos,
 quam Julius tertius, versati fuerint, in quo uno
 nullus unquam in maxima varietate rerum ge-
 rendarum Superbiam, nullus avaritiam, nul-
 lus negotiorum, quæ is suscepisset, neglectum,
 aut quæstus aliquam cupiditatem notavit.*